



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 199

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 19 august 1997

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 90 din 11 septembrie 1996	1-3	17.	— Ordonanță cu privire la unele măsuri de protecție pentru unele persoane ale căror contracte individuale de muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare, lichidare.....	7
Decizia nr. 83 din 30 aprilie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1-3 și art. 109 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995	3-4			
★				
Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	5-6	18.	— Ordonanță privind stabilirea cuantumurilor plăților compensatorii pentru persoanele ale căror contracte individuale de muncă vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective	8
Decizia nr. 121 din 21 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	6-7		★	
			Rectificare.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90 din 11 septembrie 1996*

Ioan Deleanu — președinte
Costică Bulai — judecător
Lucian Stângu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 alin. 3 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36 din 12 mai 1995, invocată de Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Manuela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița, Vulcu Davel Elena, Schalschi Dan Nicolae în Dosarul nr. 6.361/1995 al Judecătorei Sibiu.

Președintele completului de judecată declară ședința deschisă.

La apelul nominal este prezentă Camera Notarilor Publici Alba Iulia, prin domnul Șinc Alexandru-Basarab, secretarul general al Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

Lipsă celelalte părți, legal citate.

Președintele completului dă cuvântul în fond părților. Reprezentantul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România solicită respingerea excepției invocate, apreciind-o ca neîntemeiată, întrucât prevederile art. 105 alin. 3 din lege au un caracter tranzitoriu, având menirea să asigure continuitatea funcționării unor servicii de interes public. Aceste prevederi sunt în deplină concordanță cu cele constituționale, întrucât orice cetățean are dreptul să-și aleagă profesia și locul de muncă, dar nu toți au vocație pentru aceeași profesie.

Luând cuvântul, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției invocate, apreciind-o ca neîntemeiată, arătând că prevederile art. 105 alin. 3 din lege sunt cuprinse în capitolul VII „Dispoziții tranzitorii și finale”, ceea ce înseamnă că legiuitorul a înțeles să asigure continuitatea unor instituții, precum și protecția unor categorii de persoane, cărora li se schimbă statutul juridic și natura locului de muncă.

Președintele completului de judecată declară dezbaterile închise.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 1995, Curtea Constituțională a fost sesizată de către Judecătoria Sibiu cu excepția de neconstituționalitate a art. 105 alin. 3 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995.

Excepția a fost invocată de reclamantii Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Marcela Olivia, Vulcu Davel Elena, Sass Luminița, Crăciun Maria și Schalschi Dan Nicolae în cauza civilă ce face obiectul Dosarului nr. 6.361/1995 al Judecătoriei Sibiu.

În motivarea excepției se susține că prevederile art. 105 alin. 3 creează o discriminare între persoanele care ocupau funcții de notar de stat la data intrării în vigoare a legii și persoanele care, îndeplinind condițiile generale prevăzute de art. 16 din lege (au cetățenie română, domiciliul în România, capacitatea de exercițiu a drepturilor civile, au licența sau doctoratul în drept, nu au antecedente penale, se bucură de o bună reputație, cunosc limba română, sunt apte din punct de vedere medical și au vechimea minimă în funcții de specialitate juridică), doresc să devină notari publici. Se consideră astfel că prin această discriminare s-ar încălca prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legilor și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și ale art. 38 alin. (1) din legea fundamentală, care prevede că dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei și a locului de muncă sunt libere.

Exprimându-și opinia, Judecătoria Sibiu consideră că excepția invocată este întemeiată, întrucât stipularea unui termen diferit pentru numirea notarilor publici, după cum persoanele care urmează a exercita această profesie au fost notari de stat sau au exercitat altă funcție, creează o situație discriminatorie față de persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea nr. 36/1995 și doresc să devină notari publici.

Deși în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, Judecătoria Sibiu se referă exclusiv la art. 105 alin. 3 din Legea nr. 36/1995, din examinarea prevederilor acestei legi rezultă că și alte texte ar fi susceptibile de analiză sub aspectul constituționalității, pentru rațiuni similare celor avute în vedere în motivarea excepției. Este cazul art. 15 alin. 1, al art. 28 alin. 2 lit. b), al art. 105 alin. 1 și 2 și al art. 109, a căror constituționalitate ar urma să fie analizată în raport cu art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1), art. 38 alin. (1) și art. 49 din Constituție.

De altfel, din examinarea Dosarului nr. 6.361/1995 al Judecătoriei Sibiu se constată că, în cererea depusă la instanță, reclamantii au invocat excepția de neconstituționalitate și cu privire la aceste texte din legea atacată, iar nu numai textul reținut de instanță în încheierea transmisă Curții Constituționale. Prin această excepție reclamantii contestă, în esență, competența Ministerului Justiției de a limita numărul notarilor publici și de a organiza concurs pentru ocuparea posturilor respective, atribuții care nu ar fi compatibile cu economia de piață.

Așa fiind, Curtea Constituțională urmează să examineze, sub aspectul constituționalității și celelalte texte, suscepti-

bile de discuție, din Legea nr. 36/1995, iar nu numai prevederea indicată expres în încheierea de sesizare.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, s-au cerut puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

Camera Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât, pe de o parte, potrivit art. 49 din Constituție, restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți se poate face numai prin lege, fără a se aduce atingere existenței drepturilor și libertăților respective, iar pe de altă parte, dacă orice cetățean are dreptul să-și aleagă profesia sau locul de muncă, aceasta reprezintă o vocație, exercitarea unei profesii fiind în funcție de îndeplinirea anumitor condiții.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece anumite incompatibilități sau măsuri tranzitorii se impun datorită specificului profesiei, ele fiind determinate și de necesitatea protecției unor persoane al căror statut juridic urmează să sufere anumite măsuri, stabilite de lege, nu de opțiunea lor. În această situație este vorba de o măsură ce nu poate fi considerată discriminatorie, întrucât are scopul de a asigura locuri de muncă pentru notarii publici, cărora, prin lege, li se schimbă statutul funcției. Totodată, prin măsura în discuție s-a urmărit să se asigure continuitatea unor servicii de interes public.

Senatul nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Camerei Deputaților și al Guvernului și observând dispozițiile art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1-3 și art. 109 din Legea nr. 36 din 12 mai 1995, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Constată că, potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, este competentă să soluționeze excepția.

În esență, excepția de neconstituționalitate se întemeiază pe o presupusă discriminare între situația foștilor notari de stat — care au putut deveni, la cerere, notari publici — și cea a altor categorii de juriști care, potrivit legii, pot fi numiți ca notari publici, în condițiile legii, numai după crearea camerelor notarilor publici și a Uniunii Naționale a Notarilor Publici, ca organizații profesionale ale notarilor publici.

Din examinarea textelor constituționale invocate de reclamantii și a prevederilor Legii nr. 36 din 12 mai 1995 rezultă că nu ne aflăm în prezența unor abateri de la dispozițiile constituționale care consacră egalitatea cetățenilor, dreptul la muncă și dreptul la libera alegere a profesiei. Preferința pe care legea o acordă foștilor notari de stat în numirea ca notari publici reprezintă expresia unei măsuri de protecție socială corespunzătoare prevederilor art. 38 alin. (2) din Constituție, care consacră dreptul salariaților la protecția socială a muncii. Este o prioritate care decurge din faptul că notarii de stat au ocupat funcțiile respective în condițiile legii, dovedind, în momentul numirii lor și pe parcursul activității, îndeplinirea tuturor condițiilor necesare pentru exercitarea acestei funcții, care, atât înainte, cât și după intrarea în vigoare a Legii nr. 36/1995, are caracterul unui serviciu de interes public. Reforma organizatorică realizată de această lege, prin transformarea notariatelor de stat în birouri ale notarilor publici, corespunde necesităților legate de perfecționarea unei activități de interes public și nu reprezintă nicidecum crearea unei instituții absolut noi, fără legătură cu forma anterioară de realizare a unei activități legate de îndeplinirea justiției. Prin măsurile adoptate de lege s-a urmărit continuarea, în cadrul noilor structuri, a

unor activități având același obiect și aceeași importanță socială, precum și un personal specializat, investit cu exercitarea unor funcții ale autorității publice, care se bucură de stabilitate și, potrivit art. 31 din lege, de o protecție specială, corespunzătoare necesităților legate de îndeplinirea obligațiilor ce le revin.

Reorganizarea activității notariale reprezintă o măsură dispusă prin lege, independentă de voința notarilor și a celorlalți salariați din fostele notariate de stat, menită să asigure acestora stabilitate în muncă, urmând a fi preferați, la numirea în noile structuri notariale, unor persoane care îndeplineau alte funcții juridice și care pot, la rândul lor, să ocupe funcții în noile structuri, în condițiile legii.

Autorii excepției de neconstituționalitate critică, de asemenea, reglementarea, prin Legea nr. 36/1995, a unor atribuții ale Ministerului Justiției în domeniul organizării activității notarilor publici.

În legătură cu această parte a excepției de neconstituționalitate este de observat că notarul public are, potrivit legii, un statut corespunzător unei funcții autonome prin care se realizează un serviciu public, astfel că este necesar ca elementele esențiale ale organizării acestui serviciu public să fie stabilite, potrivit nevoilor cetățenilor și ale func-

ționării puterii judecătorești, de către organul central de specialitate al administrației publice — Ministerul Justiției, acesta urmând a verifica aptitudinile profesionale și morale ale notarilor publici, la numirea acestora. Activitatea notarilor publici este o profesie ce corespunde unor interese ale statului și societății, persoanele care au această profesie urmând a îndeplini anumite condiții specifice, inclusiv sub aspectul verificării aptitudinilor profesionale ale solicitanților.

Din punctul de vedere al îndeplinirii acestor condiții, situația juridică a persoanelor care au devenit notari publici în baza Legii nr. 36 din 12 mai 1995, ca urmare a reorganizării notariatelor de stat, unde aceștia ocupau funcții de notari, este cu totul alta decât a celor care lucrează în alte domenii și care, dorind să devină notari publici, au o simplă vocație în acest sens.

În aceste condiții nu există nici o discriminare între persoanele aparținând celor două categorii de juristi și nici o restrângere a dreptului la muncă, precum și la alegerea profesiei și a locului de muncă prevăzute de art. 38 alin. (1) din Constituție. Față de considerentele expuse, rezultă că prevederile din Legea nr. 36 din 12 mai 1995, ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate, nu contravin vreunei prevederi a Constituției.

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1—3 și art. 109 din Legea nr. 36/1995, invocată de Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Manuela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița, Vulcu Davel Elena, Schalschi Dan Nicolae în Dosarul nr. 6.361/1995 al Judecătoriei Sibiu.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 11 septembrie 1996.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 83 din 30 aprilie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b),
art. 105 alin. 1—3 și art. 109 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995**

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Marcela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița și Vulcu Davel Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 90 din 11 septembrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 aprilie 1997, în prezența reprezentanților Camerei Notarilor Publici Alba Iulia și a Ministerului Public și în lipsa celorlalți preș-

legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 aprilie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Sibiu, prin Încheierea din 27 septembrie 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1—3 și art. 109 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, ridicată de Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Manuela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița, Vulcu Davel Elena și

Schalschi Dan Nicolae în Dosarul nr. 6.361/1995 al Judecătorei Sibiu.

Prin Decizia nr. 90 din 11 septembrie 1996, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate și a reținut că dispozițiile art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1-3 și art. 109 din Legea nr. 36/1995 nu contravin prevederilor constituționale care consacră egalitatea cetățenilor, dreptul la muncă și dreptul la libera alegere a profesiei. Preferința pe care legea o acordă foștilor notari de stat în numirea ca notari publici este o prioritate care decurge din faptul că notarii de stat au ocupat funcțiile respective în condițiile legii, dovedind îndeplinirea tuturor condițiilor necesare pentru exercitarea acestei funcții care, și înainte, și după intrarea în vigoare a Legii nr. 36/1995, are caracterul unui serviciu de interes public.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs, în termen legal, Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Marcela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița și Vulcu Davel Elena, pentru următoarele motive:

— Curtea Constituțională nu a analizat și deci nu se regăsește în dispozitivul deciziei recurate, constituționalitatea art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1 și 2 și art. 109 din Legea nr. 36/1995 în raport cu prevederile art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1), art. 38 alin. (1) și art. 49 din Constituție;

— esența neconstituționalității constă în competența Ministerului Justiției de a limita numărul notarilor publici, atribuție incompatibilă cu economia concurențială de piață.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1-3 și art. 109 din Legea nr. 36/1995, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, potrivit căruia Curtea nu a analizat constituționalitatea prevederilor art. 15 alin. 1, art. 28 alin. 2 lit. b), art. 105 alin. 1-3 și art. 109 din Legea nr. 36/1995 prin raportare la art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1), art. 38 alin. (1) și art. 49 din Constituție, nu este fondat. Soluția pronunțată se întemeiază, așa cum rezultă fără echivoc din considerentele deciziei atacate, pe concordanța dintre dispozițiile criticate ca neconstituționale și articolele din Constituție care consacră egalitatea cetățenilor, dreptul la muncă, dreptul la liberă alegere a profesiei și posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în condițiile legii.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs prin care se apreciază că sunt neconstituționale prevederile din Legea

nr. 36/1995, care stabilesc competența Ministerului Justiției de a limita numărul notarilor publici, nu poate fi admis.

Cu privire la dispozițiile art. 105 și art. 109 din lege, apreciate ca neconstituționale, întrucât instituie un regim discriminator pentru anumite categorii de persoane — notari în funcție, foști notari de stat care au exercitat timp de 10 ani această funcție, și personalul de specialitate notarială din Ministerul Justiției, se reține că aceste prevederi sunt înscrise în Legea nr. 36/1995 în capitolul VII „Dispoziții tranzitorii și finale”, ceea ce înseamnă că acționează numai în cadrul termenelor prevăzute în aceste texte de lege și numai cu privire la persoanele la care se referă aceste norme.

Dispozițiile tranzitorii dintr-o lege, având ca scop să delimiteze câmpul de aplicare a legii noi în raport cu reglementările existente în momentul intrării acesteia în vigoare, nu se vor putea extinde în afara acestui cadru la alte perioade și la alte categorii de persoane neprevăzute de textele respective.

Dispozițiile criticate de autorii excepției de neconstituționalitate, referindu-se la notarii de stat în funcție care aveau posibilitatea să opteze în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a legii pentru funcția de notar public și la începerea activității notarilor publici după 6 luni de la intrarea în vigoare a legii, nu s-ar putea extinde și la alte categorii de juriști prevăzute de art. 16 lit. g) din Legea nr. 36/1995, și anume: judecători, procurori, avocați sau altă funcție de specialitate juridică.

Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 144 din Constituție și art. 3 din Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea lor cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Altfel ar însemna să se transforme în legiuitor pozitiv, ceea ce ar fi contrar art. 58 alin. (1) din Constituție, care prevede că activitatea de legiferare este un atribut al Parlamentului.

Dispozițiile art. 15 alin. 1 și ale art. 28 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 36/1995 privind stabilirea numărului de notari publici și a birourilor de notari publici de către Ministerul Justiției, la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici, sunt constituționale. Notarul public exercită un serviciu public și este necesar ca elementele și condițiile de organizare în teritoriul a acestui serviciu public, precum și numărul anual de notari care să acopere cerințele, potrivit nevoilor cetățenilor, să fie stabilite, nu discreționar, ci la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici, de către Ministerul Justiției în calitate de organ de specialitate al administrației publice centrale.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Flucus Mariana, Manofu Angela, Ciora Marcela Olivia, Crăciun Maria, Sass Luminița și Vulcu Davel Elena împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 90 din 11 septembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 30 aprilie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 7
din 20 ianuarie 1997*)

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, ale art. 330¹,
ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Florin Bucur Vasilescu — președinte
Costică Bulai — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Constantin Burada — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 5 decembrie 1996, pronunțate în dosarele nr. 1.284/1995, nr. 3.702/1995, nr. 3.481/1995, nr. 3.418/1995, nr. 3.415/1995, nr. 3.733/1995, nr. 3.370/1995, nr. 1.675/1996, nr. 154/1995, nr. 3.734/1995, nr. 1.197/1995 și nr. 2.174/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale, după cum urmează:

— neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă a fost invocată de Pichl Elisabeta (Dosarul nr. 425 C/1996), Păscuțiu Dan Radu Sorin și Păscuțiu Nidia Norma (Dosarul nr. 433 C/1996), Băleanu Viorica Victoria și Pricunda Anca Cornelia (Dosarul nr. 436 C/1996), susținându-se că acestea încalcă prevederile art. 1 alin. (3), art. 16, art. 21, art. 125 și ale art. 128 din Constituție, precum și principiul separației puterilor în stat și cel al stabilității raporturilor juridice;

— neconstituționalitatea art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost ridicată de Perțache Eugen, Perțache Ruxandra și Popa Anca (Dosarul nr. 430 C/1996), cu motivarea că acestea contravin art. 1, art. 16 și art. 128 din Constituție, principiului stabilității raporturilor juridice, al autorității lucrului judecat, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330¹ a fost invocată de Bileargiu Paul Mihai Mircea (Dosarul nr. 426 C/1996), Pleniceanu Iotzu Elena Ileana (Dosarul nr. 428 C/1996), Pană Gheorghe și Pană Rina Elisabeta (Dosarul nr. 429 C/1996), susținându-se că sunt încălcate prevederile art. 1 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție, drepturile și libertățile cetățenilor, principiul separației puterilor în stat, al autorității lucrului judecat, al stabilității raporturilor juridice și cel al egalității în fața legii;

— neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă a fost ridicată de Boghianu Liana Doina (Dosarul nr. 427 C/1996), Predescu Sofia (Dosarul nr. 432 C/1996) și Curcă Magdalena (Dosarul nr. 435 C/1996), cu motivarea că acestea contravin prevederilor art. 16 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție și încalcă principiul autorității lucrului judecat, al separației puterilor în stat și cel al stabilității raporturilor juridice;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ a fost invocată de Papadopol Alisa-Maria (Dosarul nr. 431 C/1996) și de Societatea Comercială „Univers Tourist” — S.R.L. (Dosarul nr. 434 C/1996), susținându-se că sunt

contrare prevederilor art. 15 alin. (2), ale art. 16 și ale art. 128 din Constituție și încalcă principiul autorității lucrului judecat și cel al stabilității raporturilor juridice.

Exprimându-și opinia, potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța a considerat excepțiile neîntemeiate.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 426 C — 436 C/1996 la Dosarul nr. 425 C/1996, primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Analizând excepțiile de neconstituționalitate invocate se constată că, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să le soluționeze, fiind legal sesizată.

Pe fond, se constată că asupra constituționalității art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, statuând că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției, excepțiile de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinse ca vădit nefondate.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se reține că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauzele de față, referitoare la art. 330¹, sunt inadmisibile în limitele interpretării date, pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia nr. 96/1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului de lege respectiv. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92 din 12 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

În legătură cu dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, este de reținut că, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, Curtea Constituțională a constatat că acestea sunt neconstituționale. Având în vedere că o excepție de neconstituționalitate admisă nu mai poate fi reiterate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și

art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, excepțiile invocate în cauzele de față, privind prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, sunt lipsite de obiect și, în consecință, urmează a fi, de asemenea, respinse ca vădit nefondate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Pichl Elisabeta, Păscuțiu Dan Radu Sorin și Păscuțiu Nidia Norma, Băleanu Viorica Victoria și Pricunda Anca Cornelia, Perțache Eugen, Perțache Ruxandra și Popa Anca, Bileargiu Paul Mihai Mircea, Pleniceanu Iotzu Elena Ileana, Pană Gheorghe și Pană Rina Elisabeta, Boghianu Liana Doina, Predescu Sofia, Curcă Magdalena, Papadopol Alisa-Maria și de Societatea Comercială „Univers Tourist” — S.R.L. în dosarele nr. 1.284/1995, nr. 154/1995, nr. 2.174/1996, nr. 3.733/1995, nr. 3.702/1995, nr. 3.418/1995, nr. 3.415/1995, nr. 3.481/1995, nr. 1.675/1996, nr. 1.197/1995, nr. 3.370/1995 și nr. 3.734/1995 ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

1. Prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

2. Dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

3. Prevederile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste dispoziții sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 20 ianuarie 1997.

PREȘEDINTE,

conf. univ. dr. Florin Bucur Vasilescu

Magistrat-asistent,

Constantin Burada

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 121

din 21 mai 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Păscuțiu Dan și Păscuțiu Nidia Norma împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 aprilie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți, legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 7 mai 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 21 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a

art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Păscuțiu Dan și Păscuțiu Nidia Norma.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale și nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției.

Împotriva Deciziei nr. 7 din 20 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Păscuțiu Dan și Păscuțiu Nidia Norma, cu motivarea că art. 330 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la principiul egalității armelor, prin aceea că recursul în anulare poate fi exercitat numai de către procurorul general.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului

Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția este vădit nefondată, întrucât în legătură cu dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Senatului și al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins. Prin motivele invocate se susține că art. 330 din Codul de

procedură civilă este neconstituțional, întrucât numai procurorul general are dreptul de a declara recurs în anulare și în felul acesta se încalcă art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, referitor la principiul egalității armelor și la dreptul părților la un proces echitabil. Curtea, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, a analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă și prin raportare la art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, astfel încât criticile formulate prin prezentul recurs nu pot fi reținute. Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*. Deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea practicii Curții în legătură cu dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, rezultă că cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în speță.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Păscuțiu Dan și Păscuțiu Nidia Norma împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

cu privire la unele măsuri de protecție pentru unele persoane ale căror contracte individuale de muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective prin aplicarea programelor de restructurare, privatizare, lichidare

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. j) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Articol unic. — Beneficiază de plăți compensatorii, în condițiile și cu procedura prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997 și aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1997, și salariații cărora le-a fost desfăcut contractul individual de muncă în temeiul art. 130 alin. (1) lit. a) din Codul muncii în

perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/1997 și data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 203/1997 privind aprobarea Normelor pentru aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/1997, dacă, ulterior desfacerii contractelor individuale de muncă, au fost aprobate programele de restructurare, privatizare sau lichidare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
Președintele Fondului Proprietății de Stat,
Sorin Dimitriu

București, 15 august 1997.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ
privind stabilirea cuantumurilor plăților compensatorii
pentru persoanele ale căror contracte individuale de muncă
vor fi desfăcute ca urmare a concedierilor colective

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. j) din Legea nr. 134/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

Articol unic. — Plățile compensatorii, acordate în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/1997, aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1997, se stabilesc, ca sumă neimpozabilă, al cărei quantum lunar este egal cu câștigul salarial mediu net pe ramură, dar nu mai mic decât câștigul salarial mediu net pe economie, comunicat de Comisia Națională pentru Statistică, la data stabilirii dreptului.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:

Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

Ministru de stat, ministrul reformei,
Ulm Spineanu

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara

Ministru de stat,
ministrul industriei și comerțului,
Călin Popescu-Tăriceanu

Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu

Ministrul agriculturii și alimentației,
Dinu Gavrilescu

București, 15 august 1997.
Nr. 18.

RECTIFICARE

În anexa la Decizia nr. 9/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 august 1997, la art. 8 pct. 1 lit. c) în loc de „Decretului nr. 276/1993” se va citi „Decretului nr. 276/1973”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.